

Markó Béla

Belül maradni

Belül maradni a mondaton. Mint akit nem lehet elfelejteni. Állítmányból vagy alanyból kötőszóvá lefokozva. Talán és. Talán is. Talán vagy. Majd megválnak. Mintha átvezetnél egy turistacsoportot a túloldalra, és közben megszakítás nélkül magyaráznál. Akár egy ékezetet valamelyik betűn, az összecsucskott esernyőt magasba emelve, hogy lássák, merre kell menni. Ennyi elég lesz. Már nem mindig állítmány, amely kimozdítja a helyéből az alanyt, és nélküle nincs értelme, sőt nem is létezik. Legalább kötőszó. Vagy módosítószó. Tiltó, tagadó, kérdő, néha még óhajtó is. Ne, nem, vajon. Bárcsak. Abbahagyom, hiszen nem nyelvtan ez. Olyan a múlt, mint egy földalatti szótár. Lapozgatjuk. Kicsordul a könnyünk. Elmosolyodunk. Maradjunk ott valahol egy mondatban. Mindketten. Hogyha nem és, akkor hát is. Én is. Te is. De nem csak te. Nem csak én. Amikor a mondatból egy kötőszó kihull, összeomlik minden. Figyelem a diktátorok egyes szám első személyét. Hogy én, én, én. Ők már kezdettől fogva egy értelmező szótárban élnek, és a minél részletesebb magyarázatért küzdenek. De nem lesz rájuk szükség a következő mondatban. Sem.